

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce: **B.M.K.**, nar. xx, státní příslušnost: T., t.č. Ž. xx, L1, právně zastoupen Mgr. Danielem Muchou, advokátem, se sídlem U Soudu 363/10, 460 01 Liberec 1 proti žalovanému: **Ministerstvu vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. **OAM-171/LE-C06-P08-R2-2008 ze dne 25. 3. 2011, e.č. L007643**

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2011 č.j. OAM-171/LE-C06-P08-R2-2008, e.č. L007643 se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Mgr. Danielu Muchovi, advokátovi se sídlem U Soudu 363/10, Liberec 2 se přiznává odměna za zastupování žalobce ve výši 8.640,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 2. 3. 2008 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v níž uvedl, že je kurdské národnosti, muslimského vyznání a že ani on, ani nikdo z rodiny není a nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace. Turecko opustil dne 28. 2. 2008, po odchodu z vlasti v jiném členském státě EU nepobýval. Prohlásil, že o udělení mezinárodní ochrany žádá, protože utíká před válkou. V roce 2006 byl povolán, ale nenastoupil a utekl do Francie, kde byl asi jeden a půl roku a požádal tam o azyl. Azyl ve Francii nedostal a v roce 2007 byl vrácen do Turecka. Po příletu byl asi pět dnů zadržován ve vězení na letišti a následně odjel k rodičům. Poté odjel kvůli válce do Istanbulu, kde byl jeden rok, pak odcestoval do České republiky. Sdělil, že Česká republika je pro něho cílovým státem, je zde poprvé, za svého pobytu v cizině spojení se svým zastupitelským úřadem

nenavázal. Konstatoval, že proti němu nikdy nebylo, ani v současné době není vedeno trestní stíhání. Potvrdil, že jeho zdravotní stav je dobrý. V případě návratu do vlasti se žalobce obává, že ho vezmou na vojnu, je válka, umírají tam lidé. Ve vlastnoručně psaném prohlášení žalobce uvedl, že o mezinárodní úchranu v České republice žádá kvůli potlačování, v Turecku je válka a zde jsou lidská práva.

Téhož dne byl s žalobcem veden v tureckém jazyce za přítomnosti tlumočnicka tureckého jazyka pohovor. Při pohovoru žalobce zopakoval skutečnosti tvrzené již v žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Prohlásil, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a žádný jiný důvod než útěk před válkou k opuštění své vlasti neměl. Žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu v České republice žádá proto, že zde chce zůstat, do Turecka se kvůli válce vrátit nechce.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, č.j. OAM-171/E-C06-L07-2008 ze dne 4. 3. 2008 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který svým rozsudkem č.j. 48 Az 46/2008-52 ze dne 18. 12. 2008 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Na základě rozsudku Krajského soudu v Praze si žalovaný opatřil další informace o zemi původu, které žalovanému sloužily jako podklad pro posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice a provedl s žalobcem doplňující pohovor.

Žalobce dne 19. 5. 2010 předložil jako důkaz ke své žádosti o mezinárodní ochranu listinu s textem o tom, že je od listopadu roku 2005 aktivním účastníkem HADEP a z toho důvodu jsou jak on, tak i jeho rodina pronásledováni.

Dne 17. 3. 2011 byl s žalobcem v tureckém jazyce za přítomnosti tlumočnicka tureckého jazyka veden doplňující pohovor. Při tomto pohovoru žalobce jako důvod svého odchodu z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že se v Turecku vyhýbal povinné vojenské službě a v případě návratu do vlasti se kvůli tomu obává perzekuce. Dále tvrdil, že se politicky angažoval ve straně HADEP a kvůli tomu mu v Turecku hrozí vězení. Sdělil, že by byl v případě návratu do Turecka jako Kurd perzekuován a na vojně cíleně nasazen do bojů v jihovýchodním Turecku, kde by bojoval proti svým krajanům z PKK.

Napadeným rozhodnutím neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Uvedl, že žádost žalobce posuzoval na pozadí informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace v Turecké republice. Vedle výpovědi žalobce vycházel ze Zprávy o zemi Ministerstva vnitra (MV) Velké Británie – Turecko, část o vojenské službě ze dne 9. 8. 2010, z Informace Ministerstva zahraničních věcí (MZV) Nizozemí – všeobecná zpráva o Turecku ze září 2010, z Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům – Turecko – Aktuální situace Kurdů z 20. 12. 2010, z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch o Turecku z ledna 2011, z Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, vojenská služba obecně, kurdští odvedenci z dubna roku 2009, z Informace získané v rámci

Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, bezpečnostní situace v Turecku s ohledem na kurdský konflikt, situace kurdské menšiny v Turecku, situace Kurdů v armádě z června 2010, z Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, situace kurdské menšiny z 19. 8. 2010 a z informací z Infobanky České tiskové kanceláře (ČTK) – Turecko – dějiny – historický vývoj od roku 2000 do současnosti. Žalobce se s uvedenými informacemi seznámil dne 17. 3. 2011 a sdělil, že těmito informacím nevěří, že nemůže být bratr s Turky, když mluví kurdsky, nevěří, že Kurdové nemají v turecké armádě problémy. Žalovaný k žalobcově námitce uvedl, že uvedené informace jsou aktuální a pochází z několika na sobě nezávislých a hodnověrných zdrojů, a proto je považuje za věrohodné.

Žalovaný dospěl k závěru, že skutečnosti uváděné žalobcem v průběhu řízení není možno posoudit jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Uvedl, že žalobce ve své žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 2. 3. 2008 výslovně prohlásil, že ani on, ani nikdo z jeho rodiny není, ani v minulosti nikdy nebyl členem žádné politické strany či organizace. Rovněž během řízení u Krajského soudu v Praze žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by byl ve vlasti nějakým způsobem politicky činný. Dne 19. 5. 2010 však žalobce předložil nedatovaný dokument bez úřední hlavičky, z něhož není patrné, kdo a čím jménem jej vlastně vydal, o tom, že je od listopadu roku 2005 členem politické strany HADEP a proto jsou on i jeho rodina ve vlasti pronásledováni. V doplňujícím pohovoru ze dne 17. 3. 2011 pak prohlásil, že byl členem této strany od roku 2002 a kvůli tomu mu v Turecku hrozí perzekuce (žalobce zásadně odmítal svá předchozí tvrzení, že není ani nikdy nebyl členem žádné politické strany, která jsou však řádně zaprotokolována a žalobcem podepsána). Tímto tvrzením se však žalobce dostal do rozporu s listinou, kterou sám předložil, a kde je uvedeno, že aktivním účastníkem HADEP je od listopadu roku 2005. Žalovaný zdůraznil, že v průběhu doplňujícího pohovoru žalobce navíc několikrát zaměnil politickou stranu HADEP s PKK. Žalovaný na základě informací o zemi původu a znalostí, které v průběhu své činnosti získal, konstatoval, že HADEP vznikla 11. 5. 1994 a působila v Turecku jako legální politická strana až do roku 2003, kdy byla Ústavním soudem pro napomáhání a napojení na zakázanou Kurdskou stranu pracujících (PKK) zakázána. Nedochovalo k zatýkání jejích členů z důvodu jejich pouhého členství v této straně. V roce 2003 strany HADEP převzala již existující strana DEHAP, když do DEHAP přešla i většina členů zakázané strany. V roce 2005 se DEHAP sama rozpustila a vznikla nová pro kurdská politická strana DTP. Z toho je tedy patrné, že v listopadu roku 2005 žalobce ani nemohl být aktivním členem strany HADEP, jak tvrdí předložený dokument, jelikož tato strana v té době již dva a půl roku neexistovala. Žalobcův pokus o vysvětlení, že dostával potvrzení o členství ve straně každý rok a že je tedy možné, že mohla platit stará potvrzení, podle přesvědčení žalovaného nemůže obstát (zejména, kdy žalobce předložil listinu bez jakéhokoli loga či hlavičky, o které nejprve tvrdil, že ji získal jeho otec, který pro ni šel na pobočku strany, následně prohlašoval, že ji poslal předseda místní pobočky žalobcovu otci z vlastní iniciativy). PKK pak vznikla již v roce 1978 a v roce 1984 zahájila ozbrojený boj proti turecké státní moci, který si do dnešních dnů vyžádal asi 40 000 obětí a který vedl k tomu, že ji USA i EU zařadili na seznam teroristických organizací. HADEP a PKK rozhodně nejsou totožnou organizací, ani PKK není a nikdy nebyla vojenským křídlem strany HADEP. Kurdští politici ze strany HADEP naopak spojitost své strany se zakázanou PKK vždy odmítali a to i před tureckým Ústavním soudem (mnozí z nich však uznávají vězněného předsedu a zakladatele PKK A. Öcalana, za jakéhosi neformálního vůdce kurdského národa).

Žalobce rovněž nedokázal vysvětlit, proč předložil listinu údajně potvrzující jeho členství ve straně HADEP až dne 19. 5. 2010. Na přímou otázku žalovaného v doplňujícím pohovoru žalobce neustále poukazoval na skutečnost, že čekal, až mu otec pošle z Turecka jeho pravý občanský průkaz. Připomínku žalovaného, že svůj pravý občanský průkaz předložil již v roce 2008, jak je zřejmé i ze spisového materiálu, žalobce neakceptoval a k důvodům, proč uvedenou listinu předložil až dne 19. 5. 2010, se nedokázal dále vyjádřit. Žalovaný konstatoval, že nepovažuje žalobce za člena politické strany či organizace. Žalobcovo tvrzení o jeho členství ve straně HADEP a z toho plynoucí riziko pro něj a jeho rodinu považuje žalovaný na základě výše uvedeného za čistě účelové, protože jej začal uvádět až dodatečně, aniž by se o něm kdykoliv dříve v průběhu řízení zmínil, a naprosto nevěrohodné, protože je v rozporu s informacemi o zemi původu, a protože je i vnitřně rozporné. Žalovaný tak nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, nebo že by mu takové pronásledování reálně hrozilo.

Žalovaný rovněž neshledal, že by byl žalobce pronásledován ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že žalobce neuváděl a žalovaný také v případě žalobce nezjistil, že by měl v Turecku nějaké problémy z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství nebo příslušnosti k určité sociální skupině. Žalobce nicméně uvedl, že jako Kurd v Turecku neměl žádná práva a byl utlačován. Uvedl, že se obává, že mu v případě návratu hrozí nucený nástup na základní vojenskou službu a jako Kurdovi boj s kurdskými bojovníky v horách, do kterého jsou podle jeho názoru kurdští branci cíleně nasazováni. Žalovaný se proto zaměřil na postavení Kurdů v Turecku a na otázku základní vojenské služby a postavení kurdských branců v Turecké armádě. Žalovaný zdůraznil, že z výpovědi žalobce neshledal, že by byl ve vlasti obětí pronásledování kvůli své národnosti. Jako jedinou skutečnou obavu žalobce uváděl nechtět nastoupit na základní vojenskou službu, aby se nestal obětí šikany a aby nemusel bojovat s PKK. Žalovaný v této souvislosti uvedl, že branná povinnost je přípustná nejen podle úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevská konvence), ale i podle Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. I když v Turecku není možné pro ty, kteří odmítají vojenskou službu z důvodu svědomí, vykonat náhradní vojenskou službu, výše uvedené mezinárodní úmluvy tuto možnost nevyžadují a její existence tak nelze považovat za perzekuci. Povinná vojenská služba je chápána jako právo každého státu v souladu s mezinárodními úmluvami. Neexistuje povinnost nabízet možnost náhradní vojenské služby. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný současně zdůraznil, že žalobce ve své žádosti sám prohlásil, že proti němu nikdy nebylo ani v současné době není vedeno trestní stíhání. Pokud jde o posuzování otázky postavení kurdských branců v turecké armádě žalovaný vycházel za informace získané v rámci evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, bezpečnostní situace v Turecku s ohledem na kurdský konflikt, situace kurdské menšiny v Turecku, situace Kurdů v armádě z června 2010, ze které zjistil, že povinná služba v podobě uskutečňované v Turecku nepředstavuje státní politickou perzekuci. Trest za vyhýbání se vojenské službě nebo za dezerci je uplatňován podobně vůči všem daným osobám a nemá diskriminační charakter. Neexistuje žádná významná pravděpodobnost represe v ozbrojených silách nebo diskriminace v průběhu vojenské služby pouze z důvodu kurdské etnické příslušnosti. Ani v případě osob kurdské etnické příslušnosti není dostatek důkazů o nějaké perzekuční diskriminaci při výkonu vojenské služby nebo při

trestání za vyhýbání se vojenské službě. Zmíněná informace však připouští, že atmosféra vyvolaná konfliktem v regionu Anatolia v roce 2008 způsobila určité změny. Např. občas byly v armádě zaznamenány tendence, které by bylo možné charakterizovat jako kritický přístup ke Kurdům. To však podle této informace nepředstavuje systematickou diskriminaci vojáků kurdské etnické příslušnosti, zejména vzhledem ke skutečnosti, že procentuální zastoupení Kurdů ve všech armádních hodnostech téměř jistě odráží procentuální zastoupení v populaci – přibližně 20%. Již desetiletí je běžná praxe taková, že jen procentuální podíl odvedenců činil přibližně 10%. Dodržuje se zásada, že se nijak nerozlišuje mezi etnickými tureckými nebo kurdskými odvedenci. Je možné, že jsou odvedenci s kurdskou etnickou příslušností po svém základním výcviku umístěni do provincií v jihovýchodní a východní Anatólii, kde dochází ke střetům s PKK. Ze zprávy však vyplynulo, že na tureckém území nedochází k žádným trvalým střetům se skupinami PKK. Skupiny PKK útočí občas na předsunuté hlídky armády nebo četnictva v odlehlých oblastech. Pokud vojáci kurdského původu vůbec v krizových regionech sloužili, jednalo se zásadně o ty, o jejichž loajalitě nebylo pochyb. Byli mezi nimi především profesionální vojáci a dobrovolníci, kteří když si zvolili toto povolání, současně přísahali svoji věrnost tureckému státu. Podle zmíněné informace je v turecké armádě pravidlem, že každý odvedenec projde základním výcvikem mimo svůj domovský region, tak se dá obecně zjistit, zda je určitá osoba vhodná pro nasazení do krizových oblastí. Je nepravděpodobné, že by ti kurdští odvedenci, jejichž postoj ke konfliktům s “teroristy z PKK” by se projevil jako zdráhavý nebo neutrální, byli vyhodnoceni jako jedince, kteří by mohli být do dotyčných oblastí nasazeni. Informace o kurdských odvedencích uzavírá, že vyhýbání se vojenské službě útekem do zahraničí není samo o sobě vykládáno jako sympatie vůči PKK. Uvedené údaje potvrdila i starší informace získaná v rámci evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, vojenská služba obecně, kurdští odvedenci z dubna roku 2009. Žalovaný na základě výše uvedeného konstatoval, že kurdští branci nejsou v turecké armádě perzekuováni kvůli své národnosti a nejsou cíleně nasazováni do bojů s PKK. S branci kurdského původu je zacházeno jako se všemi ostatními branci v Turecké armádě (jen jich je uváděno méně, než odpovídá jejich podílu na celkovém počtu obyvatel). Jako všichni ostatní jsou přidělováni k jednotkám na základě automatického počítačového systému a navíc se dodržuje zásada, že branec slouží mimo svůj domovský region. Tudíž, když žalobce pochází z jihovýchodního regionu Turecka, bude k výkonu základní vojenské služby umístěn do jiné oblasti. Je možné, že se jako ostatní branci i branci kurdského původu mohou dostat při výkonu základní vojenské služby do oblasti, kde působí PKK (Kurdové nežijí jen v jihovýchodní oblasti, ale prakticky po celém Turecku, a tudíž kurdský branec pocházející např. z Istanbulu může být umístěn na jihovýchod). Před případným nasazením do nebezpečných oblastí je však ještě důkladněji zkoumána jejich loajalita. Tudíž je méně pravděpodobné, že se do těchto oblastí branci kurdského původu dostanou, než je tomu např. u branců turecké národnosti. Podle žalovaného je tedy zřejmé, že žalobcova obava z toho, že by byl po nástupu základní vojenské služby jako Kurd cíleně nasazen do bojů s PKK, je bezpředmětná. Naopak žalobce bude alespoň z počátku sloužit mimo svůj domovský region, kde právě PKK působí, a pokud by v průběhu výkonu základní vojenské služby projevil jakýkoli náznak sympatií s PKK, je velmi pravděpodobné, že by do oblastí, kde PKK působí, záměrně nasazen nebyl. Žalovaný k těmto údajům doplnil, že z žalobcovy výpovědi je zřejmé, že zatím nebyl odveden k výkonu základní vojenské služby, ale teprve jej odvod čeká a s ním i spojená lékařská prohlídka. Těm, kteří se nedostavili na lékařskou prohlídku, hrozí nanejvýš pokuta, což také vyplývá z Informace získané v rámci evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, bezpečnostní situace v Turecku,

s ohledem na kurdský konflikt, situace kurdské menšiny v Turecku, situace Kurdů v armádě, červen 2010, podle které se povinná vojenská služba řídí zákonem o vojenské službě. Tento zákon rovněž stanovuje tresty pro osoby vyhýbající se vojenské službě. Nedostaví-li se daná osoba k tělesné prohlídce nebo nedá-li se zapsat do registru tělesných prohlídek (to je případ žalobce), může jim být uložena peněžní pokuta. Trestní odpovědnost vzniká pouze v případě nenastoupení na vojenskou službu a v případě dezerce. Skutečnost, že žalobce kvůli tomu, že ještě neabsolvoval lékařskou prohlídku v souvislosti s odvodem k výkonu základní vojenské služby, nehrozí žádná perzekuce, je patrná i z jeho výpovědi. Žalobce uvedl, že dopis od vojenské správy mu přišel v průběhu jeho pobytu ve Francii, kde neúspěšně žádal o azyl. Po návratu do vlasti byl sice policií na letišti instruován, aby se přihlásil k odvodu, žádné perzekuci však nečelil.

Žalovaný dále konstatoval, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu.

Na základě údajů sdělených žalobcem v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany pak žalovaný nezjistil ani důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Při posuzování, zda žalobce splňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, vycházel žalovaný z jeho výpovědi a ze shodných informací, které použil již při posuzování splnění podmínek pro udělení azylu. Na základě těchto informací dospěl žalovaný k závěru, že žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu, ani mu v případě návratu do vlasti nehrozí skutečné nebezpečí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Žalovaný zopakoval, proč považuje žalobcovy obavy z cíleného nasazení do bojů s PKK za liché, i proč žalobce nepovažuje za člena politické strany či organizace. Žalovaný zdůraznil, že podle § 2 odst. 10 zákona o azylu se za vážnou újmu nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanský má, pokud se obava z vážné újmy vztahuje pouze na část území státu. Žalovaný uzavřel, že je na základě výpovědi žalobce přesvědčen, že ten může nalézt účinnou ochranu před zmíněnou potencionální hrozbou vypuknutí vnitřního ozbrojeného konfliktu na jihovýchodě v jiné části Turecka. V Ankaře stejně jako v Istanbulu, či jiných tureckých velkoměstech žije velké množství obyvatel kurdského původu a je tam také daleko víc pracovních příležitostí než v žalobcově rodném kraji (sám žalobce před svým odjezdem ze země žil v Istanbulu, kde má příbuzné), a proto žalovaný považuje za přiměřené s ohledem na jeho osobní situaci požadovat po žalobci, aby do těchto míst s ohledem na svou bezpečnost přesídlil. Žalovaný konstatoval, že na území Turecka sice občas propukne vnitřní ozbrojený konflikt, který však byl vždy omezen na jihovýchod země. I když současná situace na jihovýchodě Turecka nedosahuje intenzity vnitřního ozbrojeného konfliktu, je v každém případě stále nestabilní. Většina území země se ale nedotýká, žalobce se tak do Turecka může vrátit, aniž by to pro něj představovalo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou. Žalovanému vytýkal porušení ust. § 3, § 50 odst. 2 a § 68 odst. 3, zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a dále porušení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Žalobce uvedl, že se ke svému členství v politické straně HADEP vyjádřil v rámci své výpovědi dne 19. 5. 2010 a v doplňujícím pohovoru dne

17. 3. 2011. Nepřehlednost v politických uskupeních a jednotlivých frakcích nemůže být kladena žalobci k tíži, neboť pouhá proklamace kurdských politiků ze strany HADEP vylučující spojitost se zakázanou PKK není jednoznačným důkazem oslabujícím tvrzení žalobce, neboť sám rozhodující orgán konstatoval, že tito politici ze strany HADEP uznávají vězněného předsedu a zakladatele PKK za jakéhosi neformálního vůdce kurdského národa. Žalobce má za to, že k poškození jeho práv došlo z nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve věci v důsledku nepřiléhavosti použitých informací. Je obecně známou skutečností, že boj proti beztrestnému porušování lidských práv v Turecku zůstává předmětem zájmu o sledování ze strany mezinárodních společenství. Situace v Turecku je velmi proměnlivá a velmi se liší od stavu vyspělých demokratických zemí a proto je potřeba postupovat velmi obezřetně se znalostí aktuálních poměrů v zemi. Žalobce za součinnosti Organizace pro pomoc uprchlíkům do spisového materiálu doložil článek o procesu se členy BDP, kdy v říjnu 2010 proběhlo soudní jednání se členy BDP sympatizující stranou pracujících Kurdů PKK, článek Amnesty International z 28. 10. 2010 potvrzující tvrzení žalobce, že Turecko mělo implementovat výrok rozhodnutí ESLP z roku 2006 ukládající povinnost umožnění výkonu civilní služby jako alternativy povinné vojenské služby, aby se tak zabránilo vzniku vnitřního rozporu s přesvědčením osob, které odmítají vojenskou službu z důvodu svědomí, a dále text kapitoly 2.1.4 Zprávy Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům o aktuální situaci Kurdů v Turecku týkající se odmítání nastoupení výkonu vojenské služby, což je trestáno až 3 roky odnětí svobody, a dále zpráv o tom, že kurdští vojáci jsou diskriminováni a stačí k tomu pouze podezření, že jsou sympatizanty PKK. Tyto důkazy jsou zcela v rozporu s informacemi, které byly použity žalovaným v rámci jeho rozhodování, je tedy zřejmé, že žalovaný v rámci svého rozhodování vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci. O objektivitě listinných důkazů, ze kterých vycházel v rámci svého rozhodování žalovaný, lze důvodně pochybovat, neboť tyto vycházejí z tureckých oficiálních zdrojů neodrážející skutečný stav v zemi. Žalobce má za to, že žalovaný se nedostatečně zabýval splněním zákonných podmínek udělení azylu, případně doplňkové ochrany, kdy je zcela zřejmé, že v případě návratu do vlasti hrozí žalobci pronásledování z titulu příslušnosti k určité sociální skupině právě s ohledem na členství HADEP a vazby na PKK. Žalobce má za to, že dostatečně prokázal svou obavu jakožto Kurda z nelidského či ponižujícího chování a perzekuování jeho osoby v souvislosti s jeho politickým přesvědčením a odpíráním vojenské služby. Nad rámec shora uvedených důkazů, žalobce konstatoval, že dne 8. 6. 2011 uzavřel před Městským úřadem Chrastava manželství s M. R. a s manželkou chce v České republice založit rodinu.

Žalovaný v písemné vyjádření k žalobce popřel oprávněnost žaloby a vyjádřil s ní nesouhlas, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. V této souvislosti odkázal na obsah právního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokoly o pohovorech vedených s žalobcem a napadené rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel především z jeho výpovědi a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně situace v zemi jeho původu, a dále z informací, které mu poslal sám žalobce. S námitkami vznesenými v žalobě vztahujícími se ke členství žalobce ve straně HADEP se žalovaný dostatečně podrobně vypořádal ve svém rozhodnutí. Napadené rozhodnutí obsahuje i hodnocení žalobcem dodaných důkazních materiálů, jde však vesměs o materiály nedatované a bez uvedení zdroje. Pokud jde o civilní službu, resp. o problematiku výkonu vojenské služby, tímto důvodem se žalovaný ve svém rozhodnutí rovněž velmi detailně zabýval, je však třeba

zdůraznit, že v rámci správního řízení žalobce rozhodně neuváděl, že odmítá nástup vojenské služby z důvodu svědomí, takovýto posun ve snaze stupňovat příběh žalobce uvádí až právní zástupce žalobce v žalobě, ač žalobci, pokud by tento důvod měl, nic nebránilo uvést jej v rámci řízení před správním orgánem. Na hodnocení žalobcoví žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobce uzavřel dne 8. 6. 2011 v České republice manželství a chce zde s manželkou založit rodinu. Takovýto důvod není právně významný pro udělení některé formy mezinárodní ochrany, pokud by manželka nebyla azylantkou, či osobou s udělenou doplňkovou ochranou a nebylo by třeba zjišťovat, zda žalobci nesvědčí některý z důvodů, vedených v § 13, či 14b zákona o azylu. V opačném případě žalobci nic nebrání, aby si společný život s manželkou zařídil na území České republiky, ale musí k tomu využít odpovídajících právních nástrojů – tj. institutů zákona o pobytu cizinců.

Ve věci proběhlo dne 19. 10. 2011 ústní jednání, při kterém žalobce uvedl, že nesouhlasí s tím, co je uvedeno ve správním spise, pokud jde o důvody jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce tvrdil, že ke zkreslení jeho výpovědi ze dne 2. 3. 2008 došlo zřejmě proto, že mu bylo tlumočeno uzbeckým tlumočníkem, kterému příliš nerozuměl. Žalobce prohlásil, že trvá na své výpovědi ze dne 17. 3. 2011, kde jako důvod pro opuštění vlasti uváděl politické angažmá ve straně HADEP. Zástupce žalovaného setrval na svém názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí a zdůraznil, že se žalobce v minulosti již snažil získat azyl ve Francii. Jelikož nebyl se svou žádostí úspěšný, vrátil do vlasti, kde byl sice několik dnů zadržován na letišti, ale následně nebyl stíhán ani odsouzen. Pokud jde o odmítání základní vojenské služby, žalobce dosud nebyl odveden, nebyla ani provedena vstupní lékařská prohlídka a první kroky, které turecký stát v takovém případě provádí, jsou finanční pokuty. Při jednání byl proveden důkaz čtením zpráv, které předložil žalobce a které mu poskytla Organizace pro pomoc uprchlíkům dne 4. 5. 2011. Jednalo se o článek o procesu se členy BDP ze dne 20. 10. 2010 uveřejněný na www.rozhlas.cz/zpravy/evropa/zprava/799827 a článek Amnesty International z 28. 10. 2010 uveřejněný na www.amnesty.org/en/library/asset/EUR44/024/2010/en/b982fac6-6ebc-4a5a-881f-6626699e81bc/eur440242010en.pdf. Ke zprávě Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům o aktuální situaci v Turecku bylo konstatováno, že je součástí správního spisu.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen “s.ř.s.”), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že: a) cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má oprávněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování pak zákon o azylu v § 2 odst. 8 považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec

státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Podle ustanovení § 13 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle ustanovení § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Soud se nejprve zabýval stěžejní žalobní námitkou, dle které žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav, neboť použil nepřiléhavé informace. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpověď. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“ (rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č.j. 6 Azs 235/2004 - 57). V rozsudku ze dne 25. 7. 2005, č.j. 5 Azs 116/2005 - 58, pak soud uvedl: „Český zákon o azylu nezakotvuje v režimu azylového řízení zásadu *in dubio pro reo*, pokud jde o tvrzení žadatele o azyl. V praxi pak zmírnění důsledků neexistence této zásady představuje rozdělení důkazního břemene mezi žadatele a stát tím způsobem,

že stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby.“ Informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné (viz rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č.j. 1 Azs 105/2008 - 81, nebo rozsudek ze dne 31. 7. 2008, č.j. 5 Azs 55/2008 - 71).

Žalovaný si za účelem posouzení stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany opatřil tyto informace o zemi původu:

Zpráva o zemi Ministerstva vnitra (MV) Velké Británie – Turecko, část o vojenské službě ze dne 9. 8. 2010

Informace Ministerstva zahraničních věcí (MZV) Nizozemí – všeobecná zpráva o Turecku ze září 2010

Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům – Turecko – Aktuální situace Kurdů z 20. 12. 2010

Výroční zpráva organizace Human Rights Watch o Turecku z ledna 2011

Informace získaná v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, vojenská služba obecně, kurdští odvedenci z dubna roku 2009

Informace získaná v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, bezpečnostní situace v Turecku s ohledem na kurdský konflikt, situace kurdské menšiny v Turecku, situace Kurdů v armádě z června 2010

Informace získaná v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, situace kurdské menšiny z 19. 8. 2010

Informace z Infobanky České tiskové kanceláře (ČTK) – Turecko – dějiny – historický vývoj od roku 2000 do současnosti.

Tyto zprávy poskytují dostatečný podklad pro posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany, zohledňují nejen obecnou situaci kurdského obyvatelstva v Turecku, ale rovněž se zaměřují na otázku výkonu povinné vojenské služby (detailně se věnují postavení Kurdů v turecké armádě a průběhu výkonu základní vojenské služby). Jedná se o aktuální informace. Od žalobce samotného žádná procesní aktivita ve správním řízení ohledně zjišťování skutkového stavu prostřednictvím zpráv o zemi původu nevzešla, ačkoliv mu bylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí a navrhnout jejich doplnění. Žalobce však těchto svých práv nevyužil, pouze uvedl, že těmito informacím nevěří (viz protokol o doplňujícím pohovoru ze dne 17. 3. 2011).

Pokud jde o článek o procesu se členy BDP ze dne 20. 10. 2010 uveřejněný na webových stránkách Českého rozhlasu, nezbyvá než konstatovat, že tento článek podává zprávu o tom, že obviněným nebylo umožněno hájit se v kurdštině, přestože to v jiném případě v roce 2009 umožněno bylo. Tento článek však nijak nesouvisí s osobní situací žalobce a jím uváděnými důvody, proč požádal o mezinárodní ochranu v České republice. Článek Amnesty International ze dne 28. 10. 2010 podává zprávu o tom, že Turecko dosud neimplementovalo výrok rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva z roku 2006 ukládající povinnost umožnit výkon civilní služby jako alternativy k povinné vojenské službě, aby tak zabránilo vzniku vnitřního rozporu s přesvědčením osob, které odmítají vojenskou službu z důvodu svědomí. Tato skutečnost je jistě politováníhodná, je však třeba podotknout,

že žalobce v žádosti o udělení azylu ani v pohovoru k této žádosti dne 2. 3. 2008 odmítnutí nástupu k výkonu základní vojenské služby nespojil ani se svým politickým ani náboženským přesvědčením, uvedl pouze to, že nechce nastoupit vojenskou službu a válčit. Teprve později začal tvrdit, že má obavy z toho, že bude na vojně cíleně nasazen do bojů v jihovýchodním Turecku, kde by bojoval proti svým krajanům z PKK. V této souvislosti je třeba odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to např. na rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49: *„Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.“* Zpráva Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům z 20. 12. 2010 je pokud se jedná o hodnocení situace kurdských branců, velmi kusá, bez dalších podrobností tvrdí, že kurdští vojáci jsou diskriminováni a stačí k tomu pozření, že jsou sympatizanty PKK či s ní spolupracují. Žalovanému proto nelze vyčítat, že vycházel především z jiných, podrobnějších zpráv (viz Informace získaná v rámci evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, bezpečnost situace v Turecku s ohledem na kurdský konflikt, situace kurdské menšiny v Turecku, situace Kurdů v armádě z června 2010). Tato informace nezastírá, že občas byly v armádě zaznamenány tendence, které by bylo možné charakterizovat jako kritický přístup ke Kurdům, jednoznačně však popírá, že by se jednalo o státní politickou perzekuci. Z této zprávy vyplývá, že trest za vyhýbání se vojenské službě nebo za dezerci je uplatňován podobně vůči všem daným osobám a nemá diskriminační charakter. Dodržuje se zásada, že se nijak nerozlišuje mezi etnickými tureckými nebo kurdskými odvedenci. Zpráva připouští, že je sice možné, že jsou odvedenci s kurdskou etnickou příslušností po svém základním výcviku umístěni do provincií v jihovýchodní a východní Anatolii, kde dochází ke střetům s PKK, pokud však vojáci kurdského původu vůbec v krizových regionech sloužili, jednalo se zásadně o ty, o jejichž loajalitě nebylo pochyb. Byli mezi nimi především profesionální vojáci a dobrovolníci, kteří když si zvolili toto povolání, současně přísahali svoji věrnost tureckému státu. V podrobnostech soud odkazuje na napadené rozhodnutí, které se touto otázkou detailně zabývalo.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobci byla dána možnost vysvětlit důvody svého odchodu ze země původu. Při podání žádosti dne 2. 3. 2008, ve vlastnoručně psaném prohlášení i při pohovoru z téhož dne žalobce opakovaně uváděl, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla obava z nástupu na základní vojenskou službu. Tvrdil, že ani on, ani nikdo z rodiny není a nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace. Dne 19. 5. 2010 však jako důkaz ke své žádosti o mezinárodní ochranu předložil listinu s textem o tom, že je od listopadu roku 2005 aktivním účastníkem HADEP a z toho důvodu jsou jak on, tak i jeho rodina pronásledováni. Dne 17. 3. 2011 při doplňujícím pohovoru uvedl jako důvod svého odchodu z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že se v Turecku vyhýbal povinné vojenské službě a v případě návratu do vlasti se kvůli tomu obává perzekuce. Dále tvrdil, že se politicky angažoval ve straně HADEP a kvůli tomu mu v Turecku hrozí vězení. Sdělil, že by byl v případě návratu do Turecka jako Kurd perzekuován a na vojně cíleně nasazen do bojů v jihovýchodním Turecku, kde by bojoval proti svým krajanům z PKK. Ke všem skutečnostem uváděným žalobcem správní orgán přihlédl a tyto skutečnosti také hodnotil. Žalobcovo tvrzení o členství ve straně HADEP a z toho plynoucích problémech zhodnotil žalovaný jako nevěrohodné, neboť žalobce tuto skutečnost při podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 2. 3. 2008 neuváděl naopak

výslovně prohlásil, že ani on, ani nikdo z jeho rodiny není, ani v minulosti nikdy nebyl členem žádné politické strany či organizace. Nedatovaný dokument bez úřední hlavičky, který žalobce předložil dne 19. 5. 2010 žalovaný vyhodnotil jako účelově vyhotovený, neboť informace v něm obsažené nešlo ověřit a navíc v době žalobcova údajného aktivního členství ve straně HADEP tato strana již dva a půl roku neexistovala. Žalobcova špatná orientace v politických uskupeních hájících práva kurdské menšiny proto rozhodně nebyla hlavním důvodem, proč žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nebyl ve své vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, ani že by mu takové pronásledování reálně hrozilo. Žalovaný se ve svém rozhodnutí velmi podrobně zabýval i situací kurdských branců v turecké armádě a pravděpodobností jejich nasazení do bojů proti PKK na jihovýchodě Turecka. I v tomto případě považuje krajský soud závěry žalovaného za přesvědčivé. Žalovaný použil aktuální informace o zemi původu, jejichž správnost nebyla vyvrácena ani články předloženými žalobcem spolu s žalobou.

Námítku porušení § 14 zákona o azylu krajský soud nemohl projednat, protože byla vnesena natolik neurčitě, že se k ní soud nemůže vyjádřit ani v obecné rovině.

Žalovaný se také řádně vypořádal s neudělením doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Na základě informací o zemi původu dospěl k závěru, že žalobci v případě návratu do vlasti žádná vážná újma ve smyslu zákona o azylu nehrozí. Žalobce v průběhu řízení vyjádřil obavu, že v případě návratu do vlasti bude povolán k výkonu vojenské služby a jako Kurd cíleně nasazen do bojů s PKK, a dále, že bude ze strany tureckých státních orgánů perzekuován kvůli svému údajnému členství ve straně HADEP. Žalovaný na základě zpráv, které měl k dispozici, vysvětlil, proč považuje za velmi nepravděpodobné, že by byl žalobce jako voják základní služby pocházející z jihovýchodu Turecka do této oblasti nasazen. Pokud jde o vyhýbání se vojenské službě závěry žalovaného o tom, že mu z tohoto důvodu nehrozí perzekuce, podporuje i skutečnost, že se žalobce vojenské službě v minulosti snažil vyhnout útekem do Francie, kde neúspěšně žádal o azyl, po návratu do vlasti však žádné perzekuci nečelil. Žalovaný zopakoval, proč nepovažuje žalobce za člena politické strany či organizace. Ze zpráv o zemi původu vyplynulo, že na území Turecka sice občas propukne vnitřní konflikt, který byl však vždy omezen na jihovýchod země. Napadené rozhodnutí nezastírá, že jihovýchod Turecka není stabilní oblastí, zdůrazňuje však, že situaci lze k řešení například přestěhováním do některého z tureckých velkoměst.

Snaha po legalizaci pobytu z důvodu společného soužití s manželkou české národnosti, se kterou žalobce hodlá založit rodinu, je sice důvodem pochopitelným, pro tyto účely však poskytuje právní řád České republiky dostatečné mechanismy zejména v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, kterého měl žalobce využít.

Žalobcovým tvrzením, že ke zkreslení jeho výpovědi při podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 2. 3. 2008 došlo špatným tlumočením ze strany uzbeckého tlumočnicka, se soud zabývat nemohl, protože tuto námitku žalobce v žalobě nevznesl. Pro úplnost soud dodává, že tato námitka nebyla vnesena ani v předchozí žalobcově žalobě ke Krajskému soudu v Praze.

Lze tedy uzavřít, že žalovaný vycházel při rozhodování ze spolehlivě a úplně zjištěného skutkového stavu, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí ve věci. Skutkový stav pak žalovaný i správně právně posoudil.

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 1 s.ř.s. *a contrario*), žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Ustanovenému zástupci žalobce náleží odměna v souladu s § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) za tři úkony právní služby, tj. převzetí zastoupení, podání ve věci samé a účast na jednání před soudem ve výši 6.300,- Kč. Výše hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, taktéž za tři úkony právní služby, ve výši 900,- Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce žalobce je plátcem DPH, o čemž předložil potvrzení, byla odměna zástupce žalobce navýšena o DPH ve výši 1.440,- Kč. Zástupci žalobce tedy náleží odměna celkem ve výši 8.640,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě 2 týdnů po doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím **soudu podepsaného**.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel dle § 105 odst. 2 s.ř.s. zastoupen **advokátem**.

Kasační stížnost lze podat pouze **z důvodů** uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s., dle § 106 odst. 1 s.ř.s. musí kasační stížnost **obsahovat** kromě obecných náležitostí označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno.

V Liberci dne 19. října 2011

Mgr. Karolína Tylová, LL.M., v.r.
soudkyně